

Tekst voor website Mauritsstraat
onderdeel: historie? talent?

Lachen in de Mauritsstraat

- oud straatnieuws over het laatste avondmaal van het Mauritsstraat-zangkoor -

Het laatste straatfeest dateert van 26 juni 1999. Lang geleden alweer. Een aardig voortvloeiSEL van het straatfeest was het ontstaan van het Mauritsstraat-zangkoor. Zo'n 30 vrouwen en mannen uit de straat en nabije omgeving repeteerden in enkele huiskamers, en zongen op die gedenkwaardige warme zaterdag in juni drie liederen op het toneel in het midden van de straat. Onder andere werd daar de Mauritsstraatlied (zie website) voor het eerst publiekelijk ten gehore gebracht.

Veel koorleden vonden het leuk om na het straatfeest verder te gaan. Onder de bezielende leiding van dirigent Winfried van Leeuwen (nr. 32) werd elke 3de zondag van de maand van half 8 tot 10 's avonds gezongen in de gastvrije zangruimte van heldentenor Ton Peters (nr. 104). Hij zorgde voor koffie en thee in de pauze, vermits er werd gedoneerd in het offerblok en de afwas werd gedaan. Onze bezige koorsecretaresse Kitty Kilian (nr. 17), opvolgster van de nijvere Joke Wielemaker (Dillenburg 7), zorgde voor de bladmuziek en hield een oog op de bezettingsgraad en de logistiek. Op gloriezondagen telde het Mauritsstraat-zangkoor wel 25 leden: een handvol sopranen, vele altten, een enkele tenor en drie of vier herenbassen. Na de warming up werden - vaak meerstemmig- liederen geoefend en gezongen met titels als: You're just in love, Everybody loves my baby, Mnogaja leta, Tourdion, das Hexen-einmal-eins, Het lied van het lelijke meisje. Bij hoogtijdagen ook: Hark, the herald angels sing, Santa Claus is coming to town, Ich bin's, Ich sollte buszen, Signor Abbate, Hasjiwénoe, Pase el aqua en Belle, qui tiens ma vie. Als inzinger was er steeds het frivole canon: Ein Bottel Bier, zwei Bottel Bier, usw.

Zoals bij zo veel activiteiten liep de opkomst begin 2000 wat terug. Een actie in de belendende straten (Friso, Koning, Marijke en Zwijger) bracht het ledental weer op polyfone sterkte. Een geslaagde najaarszang werd helaas opnieuw gevolgd door terugloop, naarmate de lente 2001 eraan kwam. Rijp beraad van de overblijvenden leidde tot de slotsom dat het niet zinnig was de zondagse sessies in deze beperkte samenstelling voort te zetten. Opheffen hoefde ook weer niet. Nee, we zouden er een positief einde aan maken: het Mauritsstraat-zangkoor ging tijdelijk slapen en het koor werd in slaap gesust met een feestelijk diner ten huize van Felicia Kemme en Ed Brouwer (nr. 94B). Zo gezegd zo gedaan.

Op 20 mei 2001 was het zover. Alle 14 resterende koorleden hadden een stukje van de maaltijd geprepareerd. De soep van Ed werd opgediend. De wijn vloeide en het Mauritsstraat-zangkoor werd feestelijk in slaap gesust.

Na twee gangen loste Paul van der Plas (nr. 16) zijn belofte in om een feestrede te houden, getiteld 'Verhaaltje vóór het slapen gaan'. De tekst van deze Mauritsstraat-fabel staat hieronder, afgewisseld door enkele foto's die van dit festijn genomen zijn. Een ding is zeker: achter de gordijnen van nr. 94B is die avond uitbundig gelachen!

Verhaaltje vóór het slapen gaan..... (feestrede 20 mei 2001)

Koren zingen liedjes; koren zingen slaapliedjes, maar als een koor zelf gaat slapen, is er iets bijzonders aan de hand. Toch is dat het geval en het betreft zelfs ons eigen Mauritsstraatkoor, dat vanavond na het heffen van het laatste glas wijn in een diepe slaap valt en pas ontwaakt als het door de prins van het straatfeest 2003 weer wakker wordt gekust.

Daarom is het gepast vóór het slapen gaan nog wat te mijmeren; een verhaaltje dus vóór het slapen gaan, getiteld:

Het koor slaapt (een Mauritsstraat-fabel)

Het was voorjaar in het bos en de dieren voelden dat er iets bijzonders in de lucht hing. Als bij afspraak verzamelden ze zich op de open plek in het bos, door de dieren stevast de hangplek genoemd.

Rond het middaguur waren er wel vijftwintig dieren op de plek aangekomen en nieuwsgierig als ze waren verdrongen ze zich om een wit bordje waarop met zwarte bibberige letters was geschreven 'Kom bij het Koor'. Iedereen vond het heel gewichtig en belangrijk, hoewel de draagwijdte van de boodschap niet helemaal tot hen doordrong. 'Koor, koor' zoemde het in het rond, 'Kom bij het koor'. Ook de eekhoorn die net was aangekomen schudde verward met zijn pluimstaart in afwachting van de dingen die zouden komen. Opeens sprong de bok op een haverkist en vroeg nadrukkelijk om stilte. Toch duurde het nog geruime tijd voor het gekakel en gezoem waren verstomd.

'Dieren', zei de bok gewichtig, 'er zijn belangrijke gebeurtenissen op komst. Ik heb de stemming gepeild en vanmorgen kreeg ik het gevoel dat het de hoogste tijd werd dat er in dit bos een koor komt.' Hij keek betekenisvol naar het bord dat hij zelf had opgehangen. Onder de dieren ging een bewonderend gemompel op.

'Maar wat gaan we dan doen', riep de haan op de voorste rij 'ik wil wel een koor, maar ik weet niet hoe dat gaat!'. 'Ja, ja' klonken nu overal ondersteunende geluiden, want blijkbaar had de haan een collectief gevoel van onvermogen onder woorden gebracht.

De bok keek vanaf zijn haverkist wat ontstemd op het gezelschap neer, maar zijn goede humeur van die dag was sterk genoeg om zich door alle gemor, niet van zijn voetstuk te laten brengen.

'Een koor, vrienden, is iets heel bijzonders. Het smeedt eenheid in de harten der dieren; het scheidt een band zolang er balken en noten zijn'

'Het spreekt me nu al aan', sprak de ezel met stemverheffing, maar alle andere dieren maanden hem snel tot stilte. 'Hou je muil en laat de bok uitspreken', werd hem van verschillende kanten toegesist. De ezel schaamde zich en ging met een rood hoofd in een hoekje staan.

'Een koor oprichten', vervolgde de bok onverstoort 'is niet zo moeilijk. We kunnen een koor worden wanneer we maar willen. Het moeilijke ervan is om een koor te zijn en te blijven'. De bok merkte terstond dat de reikwijdte van deze zin het bevattingsvermogen van de meeste dieren ver te boven ging. Hij vervolgde dan ook met meer praktische zaken. "Het enige wat we nodig hebben is een zangruimte en een afgesproken tijd om samen te oefenen' Nu trad de haan weer naar voren – wat in zijn positie niet moeilijk was- en hij sprak met klinkende stem de gevleugelde woorden: 'Ik heb een ruimte, want ik stel bij deze belangeloos het kippenhok ter beschikking, en een tijd, waarom niet op elke vollemaansavond'.

'Dat is geweldig' zei de bok, en hij maakte van pure opwinding een klein sprongetje op de haverkist. 'Dan gaan we nu over tot de oprichting. Aanwezige dieren, wie doet er mee aan het koor?'

De dieren staken alle poten, sprieten, slurven en tentakels die ze hadden in de lucht ter ondersteuning van het voorstel en ze ontstaken in een chaotische kakofonie, waaraan langzaam een einde kwam toen de bok krachtig heen en weer bonkte op de haverkist en tot stilte maande.

'Dat is dan duidelijk. Iedereen gefeliciteerd met ons koor. Over de naam van het koor zullen we het nog wel hebben. De eerste bijeenkomst zal zijn in het kippenhok over drie avonden bij volle maan'.

Er volgden drie dagen waarin de spanning onder de dieren alleen maar verder toenam. Het oprichten van het koor was het gesprek van de dag. Als de dieren elkaar tegenkwamen spraken ze het woord 'koor' uit als iets van een bijzonder gehalte. Het wrattenzwijn had een bord op zijn kot gehangen waarop in vegerige letters stond 'Lang leve het dierenkoor' en op het kippenhok stond in hanerige letters 'Nog 2 nachten wachten en dan gaat het koor door'. De haan, die de tekst zelf bedacht had, was wat trots op de binnenrijm en vertelde aan ieder die het horen wilde hoe hij al broedend op deze sublieme zin gekomen was.' Het nieuws over de oprichting van het Dierenkoor - want die naam was al snel gemeengoed geworden - had nu ook het Buitenbos bereikt en vreemde vogels hadden al voorzichtig geïnformeerd bij de bok of zij ook van de zangpartij mochten zijn. De bok, had evenwel de grens gelegd bij het binnenbos rondom de hangplek. Wel had hij hen een uitvoering van het koor in het vooruitzicht gesteld, waar ieder die dat wilde een uitnodiging voor zou krijgen. Omdat de bok merkte dat er veel geregeld moest worden had hij juffrouw Mier gevraagd om de zorg voor allerlei klusjes op zich te nemen. Hoewel juffrouw Mier het al vreselijk druk had met haar huishouding was ze in al haar ijver toch bereid om deze belangrijk taak op zich te nemen. Ze deelde uitnodigingsblaadjes uit aan de koorleden en schreef alles in een klein boekje.

Eindelijk was het dan zover. De maan schitterde majestueus aan de nachtelijke hemel en het kippenhok had haar deuren geopend. Omdat er ook nogal wat grote dieren in moesten waren voor de gelegenheid de stokken uit het hok gehaald en de bovenkooien geheel open gesteld. Iedereen schikte zich welwillend, omdat het hogere doel van het Dierenkoor bij allen duidelijk voorop stond.

De bok besteeg een klein verhoginkje en schraapte zijn keel. "Daar zijn we dan voor de eerste keer. Natuurlijk heb ik de leiding, want wie anders. Goed, we zijn welgeteld met 24 dieren, is het niet Juffrouw Mier, dan maak ik daar 4 partijen van 6 dieren van, want dan wordt alles nog mooier, dat zul je wel horen.' Er ontstond een enorm gedrang in het kippenhok toen de dieren zich op aanwijzingen van de bok naar hun nieuwe plaats begaven. Een boompieper kwam zelfs nog even met zijn vleugel in het gedrang, maar kon tijdig weer opgelapt worden, voordat de bok met zijn warming up programma begon. 'Erg belangrijk is dat jullie nu allemaal je keelgebied gaan ontspannen, anders kun je niet lekker zingen' sprak hij gewichtig en keek de kring rond. Het viel hem op dat veel dieren bepaald glazig uit hun ogen keken en hij beseftte dat hij wat moest terugschakelen. 'Ga allemaal maar zo staan alsof je tegen een boom moet plassen', zei hij, terwijl hij een kleine geprononceerde spreidstand voordeed. Dat was voor de meesten in elk geval goed te begrijpen en al gauw waren de tongen los en de kelen gesmeerd.

"Mooi' zei de bok, 'dan gaan we nu over tot ons eerste lied. Zoals jullie weten wordt binnenkort weer een belangrijk feest gevierd'. 'Het paasfeest', tokten de kippen, aangevend dat zij wat dat betreft goed geïnformeerd waren. 'Juist', zei de bok, en daarom gaan we nu eerst iets van Bach zingen, dat heet 'Ich bin's, ich sollte büsen. Juffrouw Mier wilt u even de blaadjes ronddelen. Ik zal het eerst even voorzingen en dan tel ik tot 4 en dan zingen jullie allemaal je eigen partij en dan zul je eens zien hoe een echt koor klinkt'.

Toen de bok had voorgezongen, tot 4 had geteld en met zijn voorpoten een vierkwartsmaat sloeg, klonken er van verschillende kanten enkele wilde zanggeluiden, wat nog het meest weg had van een kudde blatende schapen die door een aantal blaffende honden wordt aangespoord om een beveiligde overweg over te steken terwijl de trein in aantocht is.

De bok ontstak aanvankelijk in wilde toorn, maar kon zich nog net tijdig beheersen. Met zijn poten tikte hij hard op het verhoginkje, en riep 'Ophouden, onmiddellijk ophouden'. Het duurde even voordat ook de laatste dieren geen geluid meer voortbrachten. De kwartel moest

zelfs met elleboogstompen tot de orde geroepen worden, want die had niet eens gemerkt dat de bok had afgetikt.

‘Zo kan het niet, jullie zijn hier blijkbaar nog niet aan toe, lever de blaadjes maar weer in bij juffrouw Mier’. Licht teleurgesteld en soms zelfs wat treurig, werden de blaadjes doorgegeven. Juffrouw Mier maakte er een mooie stapel van en stopte ze weer keurig in een speciaal grijs mapje. ‘Misschien is het beter als we eerst wat gaan drinken, het is pauze’. Iedereen repte zich naar de drinkbakken met water, die de haan speciaal voor deze gelegenheid had laten verversen. ‘Graag wel een kleine bijdrage in het kommetje voor de onkosten’, sprak de haan, met opgeheven poot wijzend op een groen kommetje naast de waterbak.

Na de pauze gingen de dieren verwachtingsvol, maar toch ook wat gespannen bij elkaar staan. Eerst maar even een ontspanningsoefening, dacht de bok, en hij liet ze met hun nekken rollen, rare geluiden maken en doen alsof ze aan een touwtje waren opgehangen. Hierdoor was het zenuwachtige gevoel bij de meesten al snel weer verdwenen.

‘Nu gaan we iets zingen, wat iedereen zeker kan. Het is Duits maar niet van Bach en het heet Bottel Bier. Het gaat zo Ein Bottel Bier, Zwei Bottel Bier, Drei Bottel Bier, Vier Bottel Bier, Fünf Bottel Bier, Sechs Bottel Bier, Sieben Bottel Bottel Bier! Als je het te pakken hebt, zing het dan mee’. Nadat de bok het weer eenmaal had voorgezongen, vielen de eersten aarzelend in, maar toen ook zij de smaak te pakken hadden, kwam de hele groep op gang. Ein Bottel Bier, Zwei Bottel Bier, Drei Bottel Bier. Het hele kippenhok begon ervan te dreunen, de waterbakken klotsten en het deurtje ging piepend in zijn voegen heen en weer. Maar wat een plezier hadden de dieren! Eenmaal begonnen, konden ze er geen genoeg van krijgen, ze sloegen elkaar op de schouders tijdens het zingen, enkele haakten in en bij de sopranen begon een spontane polonaise. Ein Bottel Bier, Zwei Bottel Bier, Drei Bottel Bier.

De bok zag als eerste in dat dit niet goed kon aflopen en tikte met zijn voorpoten af op het verhoginkje. ‘Stoppen, ophouden, dit gaat niet goed’, maar zijn geschreeuw ging verloren in de steeds langer wordende rij feestenden. Ein Bottel Bier, Zwei Bottel Bier, Drei Bottel Bier. Bij de zevende Bottel draaide iedereen zich snel om en begon de rij weer de andere kant op te marcheren. Het verhoginkje van de bok werd in het feestgedruis onder de voet gelopen. Het deurtje van het kippenhok was als eerste uit de scharnieren gevallen en het open dak begon nu ook vervaarlijk te kraken. De haan ontstak in luid gekukel maar de feestende koorleden hadden echter steeds minder in de gaten. Bij Sieben Bottel Bottel Bier maakten ze zich nu eerst heel klein en sprongen dan gezamenlijk zo hoog ze konden op voor ze weer de andere kant opmarcheerden. Het onvermijdelijke gebeurde. Middenin de derde Bottel, terwijl de bok samen met juffrouw Mier al half huilend naar buiten was gelopen, stortte het kippenhok in op het moment dat drie dieren huilend van het lachen tegen een steunbalk waren gevallen. De planken kwamen met gaas en al op de feestende menigte terecht en pas toen bemerkte het koor dat er iets helemaal verkeerd was gegaan. De stilte die volgde werd alleen wat onderbroken door licht gekreun en gekwetter. Enkele grotere dieren waren weer zo ver bij zinnen dat ze improviserisch de zijpalen omhoog gingen zetten, waardoor het kippenhok weer enigszins zijn oude contouren begon aan te nemen. De haan liep luid kakelend heen en weer, eiste schadevergoeding en riep op hoge toon dat er nooit meer een dierenkoor van zijn ruimte gebruik mocht maken. Een voor een dropen de dieren af, vaak nog lichtelijk verdwaasd door de storm die net bezit van hen had genomen.

De volgende dag hing er een nieuw bordje op de open plek in het bos, waarop stond ‘Koor slaapt’. Steeds meer dieren verzamelden zich om het bordje en fluisterden met elkaar. Ze hadden wel aangevoeld dat het zo niet meer kon. De hamster was samen met het wrattenzwijn zelfs een inzamelingsactie gestart om het kippenhok weer op poten te krijgen. ‘Koor slaapt, koor slaapt’, zeiden ze zachtjes tegen elkaar als het ware om de woorden beter te kunnen proeven. De bok was echter in geen velden of wegen te bespreuren. “Het zingen gaat

zeker niet meer door', zei de spitsmuis pienter. 'Ik denk dat je gelijk hebt' zei de neushoorn, terwijl hij treurig voor zich uit staarde. 'Het is teveel voor ons, het sleept ons maar mee' concludeerde de vos,' een koor is voor bedaarde mensen, die maat weten te houden.' Iedereen kon zich daar eigenlijk wel in vinden en na een uurtje of wat drentelden de dieren ieder weer naar hol, schuilplaats of nest.

Maar toch, bij volle maan, wil het nog wel eens gebeuren, dat een dier een ander dier tegenkomt. Als bij afspraak nemen ze elkaar dan even bij de arm en ze beginnen met een zacht Ein Bottel Bier, Zwei Bottel Bier. Maar bij de vierde Bottel houden ze op, wetend hoe het kan ontsporen. Immers het dierenkoor slaapt!

.....

Zo slaapt ook nu het Mauritsstraatkoor.

- Met dank aan Winfried, die met meer bescheidenheid dan De Bok ons 2 jaar wilde vol inspiratie en vakmanschap leidde
- Met dank aan Ton, die net als de Haan (maar toch weer anders) zijn kippenhok welwillend beschikbaar stelde en in het koor het hoogste lied zong.
- En zeker ook met dank aan Joke en Kitty, die als vlijtige juffrouw Mieren het koor administreerden en organiseerden.

.....

Het Mauritsstraatkoor gaat slapen. De harde kern sluit de twee jaar zangplezier af met een feestelijke maal op de ouderen-hangplek van Felicia en Ed.

Slapen betekent even geen feuilles volages, geen signor abbates, geen klaagliederen van jeremia, geen lelijke meisjes, die niet gezien worden, maar ook geen baby die just for me cares, geen opgesumde delights en geen you're just in love.

Maarwat zou het toch mooi zijn, als op een van de komende zomeravonden in de Mauritsstraat twee bewoners elkaar bij volle maan tegenkomen en als bij afspraak elkaar even bij de arm nemen en beginnen met een zacht Ein Bottel Bier, Zwei Bottel Bier. En dat zij dan wél doorgaan tot de zevende Bottel en aan het eind hoog opspringen en weer verder gaan tot een polonaise de straat doorgaat, de hoek omslaat en massaal eindigt in het Wilhelminapark. Hoezo het Mauritsstraatkoor slaapt? Het dommelt, maar dat kan zeker niet lang duren!

Paul van der Plas

20 mei 2001